

Učitel matematiky

Marta Pětová

Za RNDr. Marií Kynterovou

Učitel matematiky, Vol. 7 (1999), No. 3, 188–189

Persistent URL: <http://dml.cz/dmlcz/151003>

Terms of use:

© Jednota českých matematiků a fyziků, 1999

Institute of Mathematics of the Czech Academy of Sciences provides access to digitized documents strictly for personal use. Each copy of any part of this document must contain these *Terms of use*.



This document has been digitized, optimized for electronic delivery and stamped with digital signature within the project *DML-CZ: The Czech Digital Mathematics Library* <http://dml.cz>

ZA RNDr. MARIÍ KYNTEROVOU

10. 4. 1952 — 30. 1. 1999



Marie Kynterová se narodila 10. dubna 1952 v Hradci Králové; na Gymnáziu J. K. Tyla maturovala v roce 1970. Byla přijata na Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, kde jí bylo nabídnuto studium matematiky a fyziky ve Volgogradě. Po jeho absolvování se k radosti své i mnoha svých bývalých učitelů na Gymnázium J. K. Tyla vrátila.

Dvacet pět let se s láskou, která byla plně opětována, věnovala povolání středoškolské profesorky. Svůj odborný zájem orientovala na matematiku, v roce 1983 obdržela na základě rigorózních zkoušek na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy titul RNDr. Jako členka Jednoty českých matematiků a fyziků se účastnila široké škály jejich činností, zejména těch, které jsou zaměřeny na práci s talentovanými žáky.

Pravidelně a s radostí se zúčastňovala nejrůznějších forem matematického vzdělávání, zvláště letní školy v Jevíčku.

Od léta 1998 se snažila ze všech svých sil vzdorovat zákeřné nemoci, které v sobotu 30. ledna 1999 podlehl.

V pátek 5. února 1999 jsme se v přeplněné hradecké obřadní síni s Maruškou rozloučili. Děkuji všem, kteří se tohoto shromáždění účastnili a dali nám tak najevo, že smutek nezasáhl jenom hradecké Gymnázium J. K. Tyla.

Prosím, aby následující řádky nebyly chápány jako pokus o shrnutí, natož snad zhodnocení životní práce naší kolegyně. Chtějí být jen vděčným ohlédnutím, stále však plným lítosti.

Naše gymnázium ztratilo matematicku par excellence. Skoro všechno, co nám v této oblasti přináší potěšení, nese pečeť její práce, zaujetí a oddanosti. O tolika skutečnostech — ať je to zájem o studium v matematické třídě, stohy obálek korespondečního semináře, který založila, matematická olympiáda nebo KLOKAN — si letos říkáme „Maruška by měla radost“.

V nás však pořád převažuje smutek. Věřím, že přijde čas, kdy nad ním převládne vděčnost za to, co nám Maruščiným prostřednictvím bylo darováno. Pro mne tím byly chvíle sdíleného obdivu k matematice i hodiny společné práce. Hodiny končící konstatováním, že naše dílko není dokonalé, ale je tak dobré, že se můžeme vydat ke svým domovům, abychom od středu jejich vzdálenosti vykonaly mnohokrát na obě strany cestu tam a zpět. Asi díky těmto procházkám jsem směla být Marušce tím, kdo ji až do posledního dne života vyprovázel, byť už jenom jedním směrem.

K žádnému číslu dokonalému nelze nalézt číslo spřátelené — je jím vždy jen ono samo. Dvojice čísel spřátelených trvají věčně, ale víme, že k některým číslům neexistuje žádné spřátelené. Přijměme s vděčností svoji nedokonalost, ale i možnost být dokonce víc než jednou člověkem spřáteleným. A také — musíme rezignovat na věčnost?

Marta Pětová